

1. ERNESTINA

Ernestina prodorno vrisne. U sljedećem trenutku otvore se vrata s njene lijeve strane. Ernestina se nađe pred desetak znatiželjnih pogleda.

- Ti si vrištala? – upita je dugokosa djevojčica s velikom šarenom maramom oko vrata.
- Vrisnula sam samo jednom.
- Pa zašto si vrisnula?
- Otvorila sam pogrešna vrata. – Ernestina glavom pokaže otvorenu prostoriju ispred sebe. – I uplašila se kad sam ga vidjela.

Znatiželjni pogledi prelete s Ernestine na skulpturu koja se nalazila u susjednoj prostoriji čija je vrata zabunom otvorila. Skulptura je izgledala strašno, ali Ernestini je bilo jasno kako ipak nije trebala vrisnuti. Napravila je budalu od sebe. I to već prvi dan. Uz to je zapazila da su sve cure starije od nje. Dok je Ernestina učenica petog razreda, ostale su očito osmašice. Jedna bi čak mogla biti i srednjoškolka.

- Tko si ti uopće? – zapita je visoka, plavokosa cura s naočalama.
- Ja sam Ernestina. Došla sam na radionicu kreativnog pisanja. Rekli su mi da je to ovdje negdje.
- Ernestina je došla u Ernestinovo! Da bi vrištala. – primjeti cura u šarenoj bluzi. Očito je bila glavna. Sve cure spremno prasnu usmijeh. Jedino se Ernestina, dakako, nije smijala. Gledala je u svoje cipele, stojeći još uvijek na istom mjestu i ne znajući je li uopće na pravom mjestu i šutjela. Smijeh je stišala pojava voditeljice. Stigavši u kućicu u kojoj je bila smještena radionica kreativnog pisanja, žena veselih očiju smjesta se obrati Ernestini.
- Ha, evo nam novog lica! Ti si sigurno Ernestina! Kako si putovala? Jesi li već upoznala ostatak ekipe? Nisi? Onda ću ti ih ja predstaviti: Rebecca, Ana Marija, Dorotea, još jedna Dorotea, Eva, Lucija, Antonija, Petra, Tihana, Ana i Dunja. Eto! I ja sam Marina.

Ernestina se taman počela opuštati gledajući gdje bi sjela, kad iza sebe začuje ozbiljan muški glas:

- Niste joj smjele smetati!
- Kome? – upita Marina neobrijanog tridesetogodišnjaka u plavoj kuti koji se iznenada stvorio među njima.
- Skulpturi Nestalog Umjetnika – mladić glavom pokaže skulpturu koja je prestrašila Ernestinu, koja očito nije zatvorila vrata.
- Nije baš druželjubiva, ha? – nasmiješila se voditeljica.

- Opasna je – prošaptao je ozbiljno mladić dramatičnim glasom. – Umjetnik koji ju je stvorio, misteriozno je nestao prije nego što je završio svoje djelo.
- Možda je morao na WC – doda netko kroz smijeh.
- Nestao je prije pet godina – nije se dao smesti mladić ne skidajući zabrinut izraz lica –Poslije je skulptura bila izložena među ostalim skulpturama u parku, iako nedovršena. Ali ljudi su je se, ko zna zašto, počeli pribojavati. Ubrzo su počele kružiti čudne priče o njoj. Ja sam na svoje oči vidio kako joj se noću oči svijetle. Ljudi su se bojali prolaziti onuda! Zato su je premjestili u ovu prostoriju. Niste smjeli otvarati ta vrata. Nikom do sada nije padalo napamet da ih otvori! – odlazio je klimajući zabrinuto glavom.
- Čini mi se da imamo priču koju smo jutros tražili, što kažete, literarke? – zaključio Marina. Trudila se djelovati veselo i spokojno.

2. REBECCA

Dok su svi u prostoriji gledali Ernestinu, i to nekim dosta hladnim pogledom, Rebecca se sažalila:

- Evo ovdje ima jedino slobodno mjesto.

Ernestina je zahvalno pogleda i uputi se prema njoj, smjesti i raspredi stvari za pisanje.

- Nastavljamo tematski niz na zadanu riječ um – upućivala ih je voditeljica Marina. – dakle: bezuman, razuman, umak, umjetnik, rumena, sumrak...

Do kraja vježbe pisali su u tišini tražeći po zraku i negdje u mislima riječi koje sadrže ta slova. Jedino je Ana Marija nešto crtala najmodernijim šljokastim markerima. ne obazirući se na zadatak. Pola sata je prošlo u zadivljujućoj tišini, a onda je voditeljica rekla:

- Djevojčice, kratka pauza za traženje inspiracije, udisanje svježeg zraka i rastezanje.

Većina djevojčica jurnula je prema nekoj od radionica u kojoj su željele vidjeti nekoga. Ernestina je izašla pred kućicu.

- Sviđa ti se kod nas? – upita je Rebecca.
- Pa, ovaj... - zamuca Ernestina.
- Da, znam, nisi očekivala takvu grupu, da, malo smo umišljene, ali kad smo stvarno najbolja grupa. Slušaj kako smo se nazvale: Umiljate, neumorne, malo umišljene umjetnice! Fora, jelda?
- Pa da...
- A tek kad malo bolje upoznaš voditeljicu! Naša nastavnica Marina ti je stvarno super! Vidjet ćeš, svidjet će ti se.
- Da..

- A i ova kuæica je baš dobra, nekako se osjeæamo posebne, kuæica samo za nas, izdvojena od ostalih radionica u školi. Dobro, i keramiæka je tu, ona druga vrata. Ne ona koja si prvo otvorila, naravno, nego ova preko puta.

Ernestina ju je slušala, ali i dalje nije ništa govorila. Ipak, nije joj više bilo tako neugodno. Udaljile su se od škole i tako mudro šutjele još pet minuta. A onda Ernestina progovori:

- Mogu li te nešto pitati?
- O konaèno! Pa hajde veæ jednom, naravno da možeš.
- Zanima me da li znaš nešto o onoj strašnoj skulpturi o kojoj nam je prièao Matej?
- Ti vjeruješ tom neobrijanom tridesetogodišnjaku koji je samo domar ove škole? - kroz smijeh zapita Rebecca.
- Ali što ako skulptura stvarno skriva neku tajnu?
- Ma daj, to su gluposti. To je samo jedan obièni, ružni glupi kipiaæ. Osmi toga, ako ne vjeruješ meni, pitaj nastavnicu Marinu - objašnjavala je Rebecca Ernestini koja je opet zašutjela i zamišljeno gledala prema drvenim kipovima u parku škole.

Krenule su prema radionici jer je vrijeme kratke stanke veæ prošlo. Na ulazu u radionicu, Rebeci je zazvonio mobitel i Ernestina se instiktivno okrenula. Rebeci je stigla poruka, ali njen sadržaj joj se oèito nije sviðao. Izraz Rebecinog lica otkrivao je da je ljuta i uplašena.

3. LUCIJA

U kuæici kreativnog pisanja bilo je dosta hladno. Pisci kreativci, kako su se između ostalog cure nazvale iako su sve bile djevojèice, bili su obuèeni u jakne. Lucija je ispod jakne imala ludo modernu novu zelenu majicu. Jedino je njoj kao bilo vruæe. Skinula je jaknu. Sve cure osim Ernestine sjele su za stol »brbljavih cura« i prièale o Lidranu. Bilo je raznih pitanja vezanih za tu temu: gdje se ove godine održava, èiji je rad bolje prošao, i još mnogo toga. Luciji je ipak postalo hladno, a kako nije htjela obuæi jaknu, otišla se nasloniti na radijator pored vrata. Cure su jedna po jedna došle za njom i preselile se za stol »lukavih cura«, te nastavile prièati o Lidranu. Tema im je oèito bila jako zanimljiva i su o tome dugo prièale.

Jedino je Ernestina sama sjedila u kutu. Ona je sve to vrijeme nešto pisala, a ponekad i crtala u svoju malu ljubieastu bilježnicu. Povremeno bi zastala i zagledala se nekud kroz zid prema susjednoj radionici rakua u kojoj su se izraðivali predmeti i skulpture od gline.

- Ta Ernestina je stvarno èudna - rekla je Lucija. Sve su se cure odmah složile s njom. Ernestina je i dalje šarala po svojoj ljubieastoj bilježnici. Zbog mirisa koji je dolazio iz radionice rakua bilo je pomalo zagušljivo. Krenula je prema prozoru, ali se nije dao otvoriti. Malo se napatila, no na kraju joj je ipak uspjelo.

- Pa što to radiš? - upita je Lucija. - Jesi li normalna? Pa ja æu se smrznuti u ovoj hladnjaèi! - Lucija oèito nije bila oduševljena Ernestininim postupcima.

- Pa samo sam...- zamucala je Ernestina.
- Ma što si ti samo? 'Ajde više sjedi tamo i piši te svoje pjesmice - rekla je Lucija ogorčeno. - I zatvori prozor!

Ernestinu je to povrijedilo, ali je ipak zatvorila prozor, sjela i pravila se da nešto piše, ali je u stvari nešto bez veze piskarala. Na drugom kraju sobe Lucija se sa curama mirno nastavila zabavljati, Ernestina je sve žustrije crtala i sve jače stiskala svoju olovku i onda joj je...pukao špic na olovci. Nekoliko je trenutaka nepomično sjedila ne znajući što da učini jer nije imala ni šiljilo, ni drugu olovku. A onda je ipak ustala:

- Ima li neka od vas možda olovku ?
- Nemamo više!- rekla je Lucija nezainteresirano.

Ernestina je krenula prema vratima, a cure su je samo popratile pogledom. Odlučila je ne obraćati pozornost na njih i izašla iz prostorije. Voditeljica je sigurno tu negdje i sigurno ima rezervnu olovku. Stajala je pred radionicom rakua i gledala gotove skulpture koje su se vani sušile potajno tražeći onu misterioznu među njima.

Uskoro je izašla i Ana Marija. Otišla je u školu na WC. Svi su znali da je sada neće biti pola dana jer se obožavala dotjerivati pred ogledalom. Iz radionice je dopro iznenadni vrisak. Lucija je skočila s radijatora vidno prestrašena. Sve ih je iznenadilo kucanje iz susjedne prostorije koja je bila prazna, ako ne računamo Skulpturu Nestalog Umjetnika. Sve su se trgnule kad su se iznenada otvorila vrata. Pred njima je začuđeno stajala Ernestina s olovkom u ruci.

4. PETRA

- Odlične su vam ove pjesme o neobičnoj školi – zadovoljno je pregledavala tekstove voditeljica. – Idem ih odmah isprintati.
- Možda sam stvarno trebala ostati kod kuće. Ionako sam malo prehladna – pomisli Ernestina. – Sad mi još samo treba šmrkav nos. Joj, kao prava balavica! A nemam ni maramice!

Primjetila je da je i Petra prehladna, ali se bojala pitati za maramicu jer ju je Petra ignorirala najviše. Nije znala zašto je to tako. Tri-četiri godine razlike nije baš tako jako puno. Pa razumjela sve njihove probleme. Nije znala nikakav razlog zbog kojega je »Malo umišljene umjetnice« cijeli dan ne primjećuju. Bilo je tu tisuću pitanja koje si je postavljala. Je li ispala neodgovorna i neozbiljna što je zakasnila? Možda zbog djetinjastog oblačenja? Ili samo zbog toga što je mlađa od njih? Nos je curio sve jače. Skupila je malo hrabrosti i pitala je Petru pomalo uplašeno i tiho:

- Petra, imaš li možda papirnate maramice?

Petra se uopće nije obazirala. Kao da je nije niti čula. Nije znala treba li je opet pitati.

- Petra, oprost...
- Nemam maramice! prekine je Petra.

Ernestina se obazre uokolo tražeći pogledom kome bi se obratila.

- Ma ajde dobro, zapravo imam – samilosno reče Petra, izvadi paketiće, ali je ne ponudi.

Ernestina ju je blijedo gledala. Došlo joj je da plače.

- Zašto je takva? Nisam joj ništa napravila - mislila je .

Petra je iz paketa maramica počela vaditi jednu, no Ernestina nije znala vadi li je za sebe, ili će nju ponuditi. Svi su primijetili da je tada iz paketića ispao neki papirić. Bio je svjetložute boje i pomalo isprljan.

- Opet ljubavna poruka? - reče jedna od njih.

Značajljivo su iščekivale sadržaj tajnovite poruke. Na papiru je pisalo: PAZI KAKO SE PONAŠAŠ! Petra se namrštila, zgužvala papirić i okrenula se na drugu stranu.

5. ANA MARIJA

Ernestina je gledala Petrino zbunjeno lice. Izlazeći iz prostorije, Petra je okrzne Ernestinu koja joj se našla na putu i izađe iz prostorije mumljajući nešto u sebi. Na vanjskim vratima se sudari s klincima iz novinarske koji su po tko zna koji put došli fotografirati i raditi intervju. Neljubavno promrmlja ispriku i nestane. No Ana Marija ih hrabro pozove unutra. Pod njihovim blicevima i škljocanjima ona se vrlo dobro snalazila. Uvijek je imala pripremljenu isprobanu pozu u kojoj izgleda dobro. Upravo se zabavljala završavajući karikaturu skulpture. Pred objektivima se uvijek trudila se ispasti što bolje i zdušno je odgovarala na sva postavljena pitanja, tako da drugi gotovo i nisu mogli doći do riječi. Hvalila se svojim uspjesima na Lidranu i sličnim natječajima, svojim odličnim pjesmama i sastavcima.

Ernestini je sve to bilo vrlo dosadno i pomislila je kako je Ana Marija zaista umišljena. Kao uostalom i sve djevojčice ovdje!. Bože, kakvo društvo! Poželjela je da nikada nije ni došla u koloniju . Iz razmišljanja prene je škripa vrata koja su svima stvarala probleme jer su se jako teško otvarala. Novinarka je izlazila, a fotograf je posegnuo za fotoaparatom kojeg je ostavio na stolu, ali tamo ga nije bilo. Ispitivačkim pogledom preleti po sobi i na stolici u kutu prostorije spazi svoj fotić. Bio je malo zbunjen, ali nije ništa rekao. Prije nego što je novinar izašao, Antonija počne zadirkivati Anu Mariju da je sigurno ispala grozno, te ova skoči do fotografa i zamoli ga da joj pokaže kako je ispala na slici.

- Molim te, molim te, kak se ti ono zoveš, ah, da Grga, pliz - cupkala je oko njega.

Ernestini je to njezino moljakanje bilo smiješno i ona pomisli kako je vjerojatno puno zrelija od svojih starijih prijateljica. Ćula je kako novinar popušta:

- Ajde dobro, kad si baš navalila.

Ana Marija mu se nasmiješila jednim od svojih najljepših osmjeha i zgrabila mu fotoaparat iz ruke.

- Nadam se da sam dobro ispala.

Tipkala je po aparatu tražea sliku. Nju je baš prvu fotografirao. A onda se uozbiljila, i razrogaèila oèi.

- Možda je jako ružno ispala, možda ima crvene oèi, možda se jako vidi da joj je razmazana maskara – pretpostavljala je Ernestina.

Ana Marija bez rijeèi okrene fotoaparat i svima pokaže sliku. Na slici nije bilo lijepo, nasmiješeno Ana Marijino lice. Nije to uopæe bila Ana Marija. S fotografije im se podrugljivo smješkala skulptura.

6. ANA

Ana je trèala iz trgovine. Malo je kasnila. Pred vratima radionice se sudarila se s Ernestinom.

- Pazi malo, mala!
- Oprosti....nisam htjela, stvarno...
- Ma briga me, makni se.
- Ali.....ja...

Neko su vrijeme sve cure u miru pisale zadanu prièu, a voditeljica je bila oèito zadovoljna. Uskoro je bilo vrijeme ruèka. Sve su cure otišle, osim Ernestine. Ostala je sama.

Dva sata je popodne. Ana je opet kasnila. U radionici su upravo dovršavali prièe, kada je Ana upala u sobu i zavalila na stolicu. Ali iznenada, naslon njezine stolice je pao. A i Ana. Neke cure su se poèele hihotati. Kada je ustala, vidjela je na naslonu svoje ime napisano krupnim slovima. Zapravo, bilo je urezano. Pored imena pisalo je: »SLJEDEÆI PUT BOLJE PAZI!« Protrnula je. Sjetila se svaðe s Ernestinom. Okrenula se prema njoj i pogledala ju mrkim, oštrim pogledom.

7. ANTONIJA

- Ovo je sigurno napravio netko snažan - primijeti Antonija.

Bilo je nekoliko pretpostavki o tome kako se to dogodilo. U radionici preko puta bilo je mnogo alata kojim bi to moglo biti urezano. Zauzeti raspravljanjem oko toga, otišli su na ruèak.

Dunja je jedina otišla oprati ruke jer ona, kao fol , drži do higijene prije jela, te se poslije pridružila ekipi.

- Opet su me namjerno ostavile samu - mislila je Ernestina zaostajuæi za njima.

Za ruèak je bilo varivo s faširanim mesom, koje im se nije svidjelo pa su se brzo vratile. Mislile su ostati vani u parku, ali je poèeo puhati hladan vjetar. Vratile su se u kuæicu. Ernestina je veæ bila unutra. Dunja je zamolila Antoniju da zatvori prozor. Dok ga je zatvarala, Antonija je jako vrisnula tako da su se svi prepali. Kroz prozor ih je ledeno gledala skulptura. U radionici je zavladao muk.

8. EVA

Eva je kao najstarija jedina ostala staložena i sabrana. Mirno je ustala, izašla van i stala pred kip. Malo ga je bolje pogledala. Bio je golem! Imao je iskrivljeno lice s velikim ustima i zlonamjernim pogledom. Stopala mu nisu bila ni dovršena.. Znala je da ga mora maknuti. Skinula je jaknu i odložila je na travu. Upregnula je svom snagom i odnijela skulpturu u prostoriju u kojoj je cijelo vrijeme i bila, skrivena od svih. Niz èelo joj je curio hladan znoj iako se trudila ostaviti dojam da se nije uplašila. Vratila se po jaknu, ali je nije pronašla. A bila je sigurna da ju je baš tu ostavila.

- Valjda ju je netko odnio u uèionicu – pomislila je i krenula unutra.

Vrata male prostorije koja je malo prije zatvorila, bila su otvorena, a njezina jakna bila je prebaèenapreko opake statue! Nije joj bilo svejedno. Ipak sjela je mirno na svoje mjesto i svi su u nekoj neugodnoj tišini èekali voditeljicu koja je trebala doæi. Ubrzo je došla i zaèudila se tišini koja je vladala u inaèe vrlo brbljavoju grupi. Za njom je uletio papiriæ na kojem je pisalo ZA EVU. Eva je ustala, otvorila papir, i proèitala: *Eva, nisi me smjela dirati.* Poruka je bila napisana ružnim rukopisom.

Na Evinom se licu prvi put vidio nemir. Okrenula se i pogledala u zid koji granièi sa sobom u kojoj je bila skulptura. Dorotea joj je uzela papir iz ruke i naglas proèitala što piše na papiru. Svi smo zabrinuto pogledali Evu, a Ana je rekla smireno:

- Ne brini. Neæemo dopustit da ti se išta dogodi.

Nitko nije ni primijetio da Tihane nema pa su se svi zaèudili kad je odjednom ušla u sobu. Mirno i staloženo je sjela kraj Eve dok su je svi sumnjièavo promatrali.

9. TIHANA

Cijeli dan Ernestina je razmišljala o skulpturi. Zašto je sve tako tajanstveno? Sigurno su nju sumnjièili. Źeljela je otkriti krivca da dokaže kako ona s tim nema nikakve veze. No nije znala gdje je kvaka. Ušla je u radionicu. Nije nikoga bilo. Sjela je gledala okolo. Radionica kreativnog pisanja bila je dosta mala, ali je u njoj bilo puno zanimljivih detalja. Na svakoj strani nlazio se rukom ispisan veliki plakat. Na lijevoj je bila išarana ploèa s njihovim potpisima i crtežima. Sve je izgledalo tako veselo. Poèela je dovršavati svojrad kad je zaèula poznate glasove izvana. Nije joj bilo drago biti sama, tu blizu...Odmah je krenula van.

- Bježiš, ha? - pitala je Tihana.

Ernestina ju je upitno pogledala. Źeljela je otkriti misli li Tihana ozbiljno ili je to rekla samo onako, u šali. Svi su je gledali ozbiljno. Zašto je mrze? Krenula je prema njima, ali ih je prošla praveæi da se ono „bježiš“ uopæe ne odnosi na nju. Krenula je prema fontani. Ionako je stvarno bila žedna. Ali baš kada se nagnula da bi pila, odnekud se stvorila i Tihana:

- Umirem od žeði, èuvaj!

Pritisla je polugicu, ali voda je poèela prskati na sve strane. U sekundi je Tihana bila poprskana i mokra.

- Ti , ti balavice! - vrisnula je.

- Nisam ja, ništa - uplašeno je mucala Ernestina odmaknuvši se unazad.

Ostala je tako na mjestu prateći pogledom Tihanu koja se vraćala prema radionici i brisala lice rupčićem.. Ernestina sada nije mogla u kućicu među njih. Sada nije mogla nigdje! Odlučila je prošetati parkom. Ionako su za zadatak dobili haiku. To æ je smiriti, nadala se.

Vratila se u radiocu mirnija. Sve su cure i dalje bile oko Tihane, a nastavnice nije bilo.

- I kako ti je bilo za vrijeme pauze?- pitala je Tihana.

- Tako...- nesigurno æ Ernestina.

- Tako, jel? To što si mi smjestila ono sa vodom, nikom ništa, ha?

U taj æas ušla je nastavnica:

- Što se događa? - pitala je pogledavajući od jedne do druge.

- Ništa - reče Tihana i pogleda Ernestinu.

10. TEICA (DRUGA DOROTEA)

Svi su stajali u èudu natiskani oko skulpture kad im se Matej približio. Ozbiljno se zagledao u kip i razrogaèio je oèi.

- Što je, Matej? Što ti je? – prva zapita Ernestina.

- I prije se to događalo, bila je mokra, kao da plaće.. ili se znoji...samo...samo što.....obièno bi tada neko nastradao – reče Matej sada veæ vidljivo uzrujan.

- Možeš mislit´ - prkosno æ Dorotea. - Odbijam u to vjerovati. Ne želim. Ni neæu!

Na trenutak je svima bilo lakše, ali Matej se udaljio bez rijeèi i sa zabrinutim izrazom lica.

Raspoloženje je znatno popravio dječak koji ih je pozvao na završno pećenje gline. Poèeo je padati mrak, peæ je bila ugrijana, a glina suha. Okupilo se dosta uèenika na raku „predstavu“ Oko peæi je bilo toplo, a lica sviju su bila obasjana naranèastim odsjajem. Matej je željeznim klještima vadio užarene predmete koji su se izgledali prekrasno, prozirni, uzareni, svijetleæi... Svi su zadivljeno gledali i uzdahivali. Tada je u kućici netko poèeo vikati. Prepoznali su Teièin glas:

-Gori!

Ernestina je ubrzala korak koji je u ubrzo prerastao u trk. Međutim, isprijeèila joj se na putu Dotorea koja je prva ušla u kućicu.

- E pa stvarno...Ne može biti...Jednostavno, ne...- èulo se iznutra.

U kućici su Eva, Dorotea buljile u Teicu. Teica je buljila u svoju bilježnicu èiji su rubovi izgorili.

11. DOROTEA Novo jutro bilo je sumorno. Kapi kiše kotrljale su se niz prozore. Ernestina se ponadala da se danas neće dogoditi ništa jer ono sve juèer je bilo previše.

- Kada je doruèak? – zapita glada Ernestina.

- Joj pa veæ je 9, požurite djevojèice, doruèak je veæ poèeo - odgovorila joj je voditeljica Marina.

- Joj, ja bih ostala dovršiti prièu, smijem li ? Baš imam inspiraciju – zamoli Dorotea.

- Možeš, samo uživaj. Ja sam u zbornici na kavi – odgovori joj nastavnica.

Svi su išli prema Domu gdje su posluživali doruèak, samo se Ernestina veæ vraæala. Sjetila se da je zaboravila mobitel i novèanik. Baš kad je došla do kuæice, zaèulo se nekakvo nervozno lupanje iznutra, kao da je netko snažno lupao na vrata s unutarnje strane. Ernestina brzo priðe kuæici i shvati da je Dorotea ostala zakljuèana. Približile su se Tihana i Ana:

- Pa što to izvodiš? – èudile su se kad su shvatile da je Dorotea zaista unutra.

Ernestina je veæ otrèala po nastavnicu. Brzo se pojavila pred kuæicom:

- Što je to sad? - zabrinuto je upitala Marina preko vrata.

- Šta ja znam! Netko me zakljuèao – ljutito objasni Dorotea.

- E pa svašta! – pomisli Ernestina.

Nastavnica je izvadila kljuè radionice i otkljuèala je.

- Nije mi jasno, ovo je jedini kljuè, dijelimo ga samo nas dvoje voditelja, sad stvarno ne razumijem. – govorila je potihò, više kao za sebe.

12. DUNJA

- Idem ja malo do batika!- rekla je Dunja ostalim curama i odjurila prema školi.

Usput se zaustavila u WC-u. Sve su kabine bile zauzete pa je vrijeme iskorisila za popravljjanje špangica na kosi. Napokon je došla na red, a kad je nakon nekog vremena izašla, pred sobom je vidjela pošarano ogledalo. Crvenim masnim slovima pisalo je „Èuvaj me se“.

-Otkud sad ovo? -obazrela se oko sebe.

Nije bilo nikoga. Odustala je od batika i vratila se u radionicu. Nije rekla ništa, èekala je da se krivac sam razotkrije radoznalim pogledom. Ali svi su djelovali nezainetresirano za njen povratak. A onda im je isprièala što se dogodilo u WC-u. Spominjale su moguæe osumnjièenice iz drugih radionica i pokušale povezati sve dogaðaje. Muklu situaciju prekinula je nastavnica koja je ušla u pola istrage:

- Tko je to uèinio što? – pokušavala je shvatiti što se dogaðalo.

- Joj, nastavnice, komplicirano. I bolje da ne znate. – odgovori tajanstveno Dunja i znaèajno pogleda Ernestinu..

13. OPET ERNESTINA

- Ne, ne misli valjda da sam ja...- pomisli Ernestina.

Plaè joj se veæ poèeo penjati uz grlo, ali ga je onda nekako ipak zatomila. Prisjetila se u djeliæu sekunde kako su joj se juèer smijale nakon što je kriknula vidjevši Skulpturu Nestalog Umjetnika. Iako sada ta skulptura zaista više nikome nije bila smiješna. Osjeæala se tako zbunjeno i nemoæno, ali tada joj jedna pojedinost zasvijetli kao iskrica u dubokom mraku:

-Pa Rebecca je ušla nakon Dunje! Jedino je ona bila u prilici izvesti ono u WC-u.

U slijedeæem trenutku Ernestina zaèuje vlastiti glas kako se èudesno smireno obraæa Rebeci:

- Ti si napisala ono na zrcalu?

- Gdje je napisala? – zaèudila se voditeljica. – I što?

- Kakva glupost! Otkud ti to?! – zapanji se Rebecca.

Svi su se stišali i gledali njih dvije.

- Što je napisala? – pokušavala je otkriti voditeljica, ali nitko joj nije ništa odgovorio.

- Ti. Da, ti – slegne nadmoæno petašica gledajuæi Rebeccu ravno u oèi.

- Isuse, pa ti si to zbilja napisala – shvati Dunja zureæi iznenaðeno u purpurno crveno Rebeccino lice.

- Htjela sam se samo malo našaliti, pa što, nije to baš tako strašno, kao da nikad nisi vidjela.. – prošapæe nesigurno ova.

Pred deset iznenaðenih i optužujuæih pogleda silno jadna Rebecca kao da se smanjivala na svojoj stolici. A onda je cijelu grupu šokiralo novo iznenaðenje. Nevjerojatno spokojnim glasom Ana Marija objavi glasno:

- Ja sam pokucala na zid dok je Lucija bila naslonjena na njega. Mislila sam da je to dobar štos i da neæe sve tako strašno ispasti. Sada vidim da sam pretjerala. Sorry, Lucy!

- Postajem radoznala. E sad idemo dalje! – predloži voditeljica Marina koja jedina meðu njima više nije djelovala iznenaðena razvojem situacije. Tko je još izveo kakvu glupost?

- Zapravo sam ja poslala Rebeci SMS kojim je sve poèelo. Stvarno misam mislila...- javi se Petra.

- A ja sam tebi stavila poruku u papirnate maramice - progovori Lucija.

- Moja je psina ubacivanje fotke skulpture u memoriju Grginog fotiaea - prizna Antonija. – Spretna sam, morate priznati.
- Evo ga, raspliaæ se -veselo zakljuèi Marina. - Ima toga sigurno još. Dorotea zlato, ti?
- Napisala sam ono na naslonu stolice.
- Èime?
- Škarama. Imam ih uvijek u pernici – reèe i izvadi male naranèaste škare za papir.
- Hmm...A ti, Dunja? Imaš li ti što na savjesti?
- Premjestila sam skulpturu pod prozor. Pošteno sam se namuèila. A grozno je ispalo sve skupa! Antonija, oprost, stvarno te nisam mislila tako preplašiti.
- Dobro-tko još?
- Podmetnula sam Evi papiriaæ na kojemu piše «Nisi me smjela dirati» - javi se Tihana.
- A ja sam zapalila Teici bilježnicu - prizna Eva. - Zapravo samo vrhove. Pa to radim i sebi kod kuæe, za ukras.
- Da, da, za ukras – nastavnica se okrene prema Teici i upita:
- Druga Dorotea? Jesi li ti što izvela?
- Zakljuèala sam svoju imenjakinju!
- Molim? Pa kako? Kopirala si kljuè? Pa to je strašno! – uozbilji se nastavnica.
- Nisam, ravnatelj me baš zamolio da provjerim je li to rezervni kljuè radionice kreativnog pisanja, pa sam iskoristila priliku. Grozno, vidim.
- Dakle, kreativke, bile ste stvarno kreativne! I to sve do jedne!- klimala je voditeljica.
- Osim Ernestine - primijeti Dunja.
- A u nju smo najviše sumnjale - doda Tihana i okrene se prema Ernestini: – Sori, mala, baš smo bile...
- Ma ništa..-promuca Ernestina dok su joj se oèi caklile.
- Dakle mi smo 11 umišljenih i Ernestina- zakljuèi Ana-Marija.
- Htjela bih ipak biti jedna od vas- tihim glasom objavi Ernestina.

- Ajoj!- zapanji se Petra. -Vidiš kakve smo.
- Došle smo u kreativnu radionicu, a napravile noænu moru- uzdahne Lucija. Zatim se okrene prema voditeljici. - Što æemo sad?
- Kako što? - ovu iznenadi pitanje.- Napisat æemo priðu. Zato smo i došle u Ernestinovo.
- Pa da! Ovo je zapravo izvrsna priða- shvati Eva.
- Kakav æe joj biti naslov?- upita Lucija.
- Neka Ernestina odluèi - izgovori uglas nekoliko cura.
- Tajna umišljenih umjetnica - kao iz topa ispali petašica okružena velikim curama koje su se smiješile. -To mi se èini kao sasvim zgodan naslov.